

Arrest

nr. 114 013 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2011 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 mei 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2009 in België verblijft; dat hij hier duurzaam verankerd zou zijn; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft (zie: arbeidsovereenkomst d.d. 19.02.2010, loonfiches, brieven rva en aangifte personenbelasting); dat hij een inburgeringscontract afsloot; dat hij goed Nederlands zou proberen te spreken en verschillende cursussen Nederlands zou gevolgd hebben; dat hij een huurcontract voorlegt en dat hij hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft en getuigenverklaringen voorlegt; verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13.01.2009, die afgesloten werd op 02.07.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en iets minder dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer, dat de situatie in Pakistan momenteel slecht is, dat de overheid de burgers niet kan beschermen tegen willekeurige vervolgingen, dat er dagelijks slachtoffers vallen bij rellen en aanslagen en voegt ter staving twee artikels van Amnesty International, een artikel van NOS en twee artikels van de VRT bij de aanvraag. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden, gezien betrokkene geen persoonlijke elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij gevaar zou kunnen lopen bij een terugkeer. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiertoe dient betrokkene op zijn minst een begin van een persoonlijk bewijs voor te leggen. Verzoeker beperkt zich tot niet-persoonlijke elementen met betrekking tot de situatie in Pakistan, wat niet kan volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Betrokkene stelt dat hij zich omwille van zijn medische situatie in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat hij in het bezit gesteld werd van een medisch attest van immatriculatie. Het is zo dat verzoeker op 14.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 heeft ingediend, die op 22.04.2010 ontvankelijk verklaard werd. Op 25.03.2013 werd de aanvraag evenwel ten gronde afgewezen. Dit element is bijgevolg niet langer relevant als buitengewone omstandigheid”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Na het citeren van de bestreden beslissing betoogt verzoeker als volgt:

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. *Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van*

de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 15.04.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds s el den voor wie eraan voldoet. Het afsesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag of te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" 1

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instmctie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen.

Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "4

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ deze toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds wordt toegepast en dus geldt daar er geen andere instmctie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hememen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelf in om de aanvraag van verzoeker aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning, zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Zelfs indien men vindt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Het volgende wordt bevestigd door arrest nr 9111 van 21.03.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Pakistan is geweest! Hij is hier veilig en hier is zijn leven niet in gevaar! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat zijn aanvragen op basis van art 9ter met drogredenen zijn afgesloten om ook in dit dossier geen rekening te moeten houden met het legaal verblijf van verzoeker en de aanvraag met drogredenen te kunnen afsluiten.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Dat zijn langdurig legaal verblijf en medische toestand wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt!

3. Het feit dat betrokkene sinds januari 2009 in België verblijft; dat hij hier duurzaam verankerd zou zijn; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft (zie: arbeidsovereenkomst dd 19.02.2010, loonfiches, brieven rva en aangifte personenbelasting); dat hij een inburgeringscontract afsloot; dat hij goed Nederlands zou proberen te spreken en verschillende cursussen Nederlands zou gevolgd hebben; dat hij een huurcontract voorlegt en dat hij hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft en getuigenverklaringen voorlegt; verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Dat hij al geruime tijd in België verblijft en zich geïntegreerd heeft!

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om geen rekening te houden met zijn langdurig verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.'

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden. Niet alleen omdat duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist, maar evenzeer om de overige aangehaalde elementen.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom voorgelegde stukken m.b.t. zijn tewerkstelling niet kunnen leiden tot regularisatie gezien dit wel degelijk als grond van regularisatie aangewend kan worden.

Ze tonen immers de werkbereidheid aan en zijn wil om onafhankelijk te kunnen leven van de Staat.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker steeds volgens de geldende regelgeving gehandeld heeft, en steeds heeft gewerkt wanneer dit kon en mocht.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ hier weigert rekening mee te houden. Bovendien schendt verwerende partij flagrant de motiveringsplicht door niet te verduidelijken WAAROM dit geen grond voor regularisatie kan vormen.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan.

Louter stellen dat de arbeidsovereenkomst, de attesten van de RVA en de aangifte personenbelasting geen grond kunnen vormen tot regularisatie is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom zijn werkbereidheid geen grond kan vormen tot regularisatie.

4. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13.01.2009, die afgesloten werd op 02.07.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de sub sidi aire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en iets minder dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat deze uitspraak van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker en bovendien flagrant het rechtszekerheidsbeginsel schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitslatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker op 14.12.2009, toen zijn asielpprocedure nog Hep, een aanvraag indiende op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet

Dat verzoeker bijgevolg geregulariseerd dient te worden op basis van het criterium: langdurige opeenvolgende procedures.

De website kruispunt-migratie.be vermeldt immers het volgende:

"Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielpprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinder en) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinder en):

Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State

Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State en door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Bovenstaande situaties komen in aanmerking voor regularisatie als men geen actueel gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid betekent, en als men de overheid niet manifest heeft proberen te misleiden en geen fraude heeft gepleegd.

Deze maatregel was al afgesproken in het regeerakkoord van 18/3/2008. Sinds dan waren in principe geen negatieve beslissingen over de regularisatieaanvraag meer mogelijk voor deze categoric vreemdelingen. Vanaf 19/7/2009 kan DVZ deze situaties ook effectief beginnen te regulariseren."

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt, dient het verblijf van clienten sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DYZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkenen in aanmerking komen voor regularisatie van hun verblijf indien ze:

- een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en

de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielpcedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

Aangezien de aanvraag van verzoeker ruim voor het aflopen van de procedure ingediend werd, dient deze termijn eveneens meegeteld te worden.

DVZ nam op 25.03.2013 een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker, meer dan vier jaar na zijn asielaanvraag. Tevens kon verzoeker zich met de beslissing, betekend op 20.06.2013 niet akkoord verklaren en ging hij in beroep -

Aangezien het beroep nog steeds lopende is, is de termijn eveneens nog lopende.

Dat verzoeker ondertussen meer dan vier jaar en half in de procedure zit!!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

5. Betrokkene haalt aan dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer, dat de situatie in Pakistan momenteel slecht is, dat de overheid de burgers niet kan beschermen tegen willekeurige vervolgingen, dat er dagelijks slachtoffers vallen bij rellen en aanslagen en voegt ter stavin twee artikels van de VRT bij de aanvraag. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden, gezien betrokkene geen persoonlijke elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij gevaar zou kunnen lopen bij een terugkeer. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiertoe dient betrokkene op zijn minst een begin van een persoonlijk bewijs voor te leggen. Verzoeker beperkt zich tot niet-persoonlijke elementen met betrekking tot de situatie in Pakistan, wat niet kan volstaan om een inbreuk op art 3 van het EVRM vast te stellen.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Pakistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reeel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Pakistan nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoeker woont immers op het platteland, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor client die de Pakistaanse nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Pakistan, als hij daar al jaren niet meer geweest is??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Pakistan te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen.

Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Pakistan nog steeds levensgevaarlijk is.

Verzoeker is al verscheidene jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst! Bovendien verbleef verzoeker voornamelijk legaal op het grondgebied!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Dat uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Pakistan nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

6. Betrokkene stelt dat hij zich omwille van zijn medische situatie in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat hij in het bezit gesteld werd van een medisch attest van Immatriculatie. Het is zo dat verzoeker op 14.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art 9ter van de wet van 15.12.1980 heeft ingediend, die op 22.04.2010 onontvankelijk verklaard werd. Op 25.03.2013 werd de aanvraag evenwel ten gronde afgewezen. Dit element is bijgevolg niet langer relevant als buitengewone omstandigheid.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij in eerste instantie weigert rekening te houden met het langdurig legaal verblijf van verzoeker en vervolgens dit toch gebruikt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Zoals verwerende partij stelt, werd de aanvraag van verzoeker inderdaad op 25.03.2013 ongegrond verklaard.

Deze beslissing werd echter op 20.06.2013 pas aan verzoeker betekend. Verzoeker kon zich hier niet mee akkoord verklaren en ging in beroep. Dit beroep is momenteel nog lopende.

In het dossier van verzoeker diende men reeds een beslissing in te trekken omwille van een onzorgvuldig onderzoek....

Dient men DVZ er niet op te wijzen het dossier van verzoeker conform de regelgeving te onderzoeken?!

Dat verzoeker tot op het nemen van de bestreden beslissing, legaal in het land verbleef.

Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel dan ook schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Verwerende partij beschikt immers wel degelijk over de discretionaire bevoegdheid om de instructie toe te passen. Meer nog, ze blijft dit tot op heden doen!

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelf in om de aanvraag van verzoeker aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast het meest recente voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt B.2 van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker in zijn aanvraag aanhaalt.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld

Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. In wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de eerste paragraaf van de bestreden beslissing. Hij voert een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens zijn oordeel nog wordt toegepast terwijl de verwerende partij faalt om in verzoekers aanvraag de erin besloten criteria toe te passen. Verzoeker stelt dat het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden omdat op basis van de vernietigde instructie verblijfsmachtigingen werden en nog steeds worden toegekend.

2.6. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 aangezien de Raad niet kan toelaten dat vrijstelling wordt verleend van de wettelijk gestelde voorwaarde inzake de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden of dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien zijn aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, hij ook tot een verblijf dient te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.7. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan worden beschouwd, uit verzoeker kritiek op de tweede paragraaf van de bestreden beslissing. Met de herhaling van de elementen die zijn aanvraag kenmerken en zijn overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoeker dient te worden ingevuld.

2.8. Verzoeker poneert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen omdat zijn leven er in gevaar is, maar met deze overtuiging kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt: *“Betrokkene haalt aan dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer, dat de situatie in Pakistan momenteel slecht is, dat de overheid de burgers niet kan beschermen tegen willekeurige vervolgingen, dat er dagelijks slachtoffers vallen bij rellen en aanslagen en voegt ter staving twee artikels van Amnesty International, een artikel van NOS en twee artikels van de VRT bij de aanvraag. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden, gezien betrokkene geen persoonlijke elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij gevaar zou kunnen lopen bij een terugkeer. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiertoe dient betrokkene op zijn minst een begin van een persoonlijk bewijs voor te leggen. Verzoeker beperkt zich tot niet-persoonlijke elementen met betrekking tot de situatie in Pakistan, wat niet kan volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen.”*

2.9. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is uit schrik voor zijn leven en is van oordeel dat *“[z]elfs indien men vindt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, [...] men de situatie in het land van herkomst [dient] te onderzoeken op moment van terugkeer”* maar verzoeker gaat voorbij aan het feit dat zijn asielaanvraag negatief werd afgesloten, waaraan de bestreden beslissing herinnert en dat verwerende partij van oordeel is dat hij zich beperkt tot *“niet-persoonlijke elementen met betrekking tot de situatie in Pakistan, wat niet kan volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen”*. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers voormelde verwachting gebaseerd is. Verder kan er nog op gewezen worden dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en er dan ook geen *“moment van terugkeer”* aan de orde is.

2.10. Verzoeker kan gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen en gelet op zijn betoog bezwaarlijk voorhouden dat hij uit de motivering niet kan afleiden waarom de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de aangehaalde omstandigheden één voor één op hun merites beoordeeld worden, beoordelingen die hij in zijn verzoekschrift één voor één bekritiseert.

2.11. Verzoeker uit kritiek op door de verwerende partij genomen beslissingen inzake aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die volgens verzoeker *“met drogredenen zijn afgesloten om ook in dit dossier geen rekening te moeten houden met het legaal verblijf van verzoeker”* doch dergelijke kritiek, die uiting is van een zeker aanvoelen en bovendien andere beslissingen betreft dan de bestreden beslissing, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Ten slotte blijkt uit het betoog van verzoeker een zekere verontwaardiging omtrent de genomen beslissing, maar dit toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.12. In wat als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden, bekritiseert verzoeker de derde paragraaf van de bestreden beslissing. Wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* geeft zij aan dat de elementen inzake integratie, waaronder tewerkstelling en werkbereidheid, elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, die aangezien verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die toelaten dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, het voorwerp kunnen uitmaken van een aanvraag om verblijfsmachtiging die dient te worden ingediend bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Verzoeker lijkt met zijn betoog uit het oog te verliezen dat de verwerende partij gelet op het gestelde in punt 2.3. enkel is nagegaan of verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk is. Indien zoals in casu de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, dient de verwerende partij niet verder te motiveren aangaande elementen ten gronde dan in casu: *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

2.13. Verzoeker zoekt tevergeefs steun in het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad dat betrekking heeft op een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die ongegrond verklaard werd.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.14. In wat als een vierde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de vijfde paragraaf van de bestreden beslissing. Verzoekers betoog bestaat er in wederom aan te klagen dat hij geen toepassing gekregen heeft van een criterium van de instructie van 19 juli 2009. Er kan dan ook verwezen worden naar wat hieromtrent supra reeds gesteld werd. Verzoeker voegt eraan toe dat hij *“sowieso (dient) geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden”*. In dit verband dient benadrukt te worden dat er geen verwachtingen gebaseerd kunnen worden op welke gedragslijn dan ook van wie dan ook die op een dusdanige manier toegepast worden door de verwerende partij dat zij haar discretionaire bevoegdheid inperkt, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt of vrijstelling verleent van wettelijk vereiste voorwaarden, zoals het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het vierde onderdeel is niet gegrond.

2.15. In wat als een vijfde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de zesde paragraaf van de bestreden beslissing. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet zoals de

bestreden beslissing reeds terecht aangeeft, *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. Het feit dat de verwerende partij verzoekers argument inzake de situatie in Pakistan niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid kan verzoeker niet aangrijpen om voor te houden dat hij niet begrijpt waarom dit niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM, daar waar verzoeker geen begin van bewijs overmaakt aangaande zijn problemen, hij niet verder komt dan op algemene wijze aan te brengen dat *“uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Pakistan nog steeds levensgevaarlijk is”* en de problemen van verzoeker, blijkens de bestreden beslissing, reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een asielaanvraag die afgewezen werd. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend, derwijze dat ze definitief is. Verder is het niet aan Dienst Vreemdelingenzaken om, wanneer verzoeker er niet in slaagt concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen om een schending van artikel 3 EVRM te stofferen, ambtshalve te onderzoeken of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het vijfde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.16. In als een zesde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de laatste paragraaf van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt: *“Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij in eerste instantie weigert rekening te houden met het langdurig legaal verblijf van verzoeker en vervolgens dit toch gebruikt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.”*

Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de laatste paragraaf van de bestreden beslissing niet meer is dan een antwoord op het in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaald argument dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van medische redenen. Daargelaten de vraag of verzoeker legaal in het Rijk verbleef op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing is het zo dat dit legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker hamert er zelf op dat de verwerende partij de aanvraag conform de regelgeving dient te onderzoeken. Gelet op artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische reden geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 9 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt dat met deze regelgeving het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn kritiek dat het legale verblijf in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.17. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, volstaat het te verwijzen naar wat hieromtrent supra reeds gesteld werd. Hier kan nog wel aan toegevoegd worden dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, verwerende partij wel degelijk motiveert waarom zij van oordeel is dat de betrokken criteria niet meer van toepassing zijn, aangezien in de bestreden beslissing kan gelezen worden, *“Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

2.18. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij al geruime tijd in België verblijft en dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, doch dit mist feitelijke grondslag. Voorts poneert verzoeker dat verwerende partij weigert rekening te houden

met alle elementen, doch hij laat na te concretiseren met welke elementen verwerende partij geen rekening hield.

2.19. Voor het overige wijst het betoog van verzoeker erop dat hij de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en dat hij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden, doch deze overtuiging kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het zesde middelonderdeel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA